

Paris-Brest-Paris 2015

Indledning

Paris-Brest-Paris (PBP). To byer der sammen udgør et legendarisk cykelløb. Det må betragtes som moderløbet indenfor langdistancecykling. Startende i 1891 og derefter hvert 10. år. Fra 1951 blev det til hvert 5. år og i '71 ændrede man igen til det nuværende, med hvert 4. år. Det er et løb der for mit vedkommende er noget helt specielt. I år er det tredje gang jeg skulle deltage. Det startede lige som sidste gang med at man året før kunne køre en pre-kvalifikation. Således kunne man reservere et startnummer tidligere og jo længere en tur i 2014 des tidligere kunne man reservere. Et system jeg desværre tror er kommet for at blive. Da jeg alligevel plejer at køre en serie som minimum i mellem årene. Så var det for mig ikke det store offer tidsmæssigt eller fysisk. Det gælder selvfølgelig ikke alle. Og det tror jeg desværre afspejler sig lidt i deltagerantallet i PBP. Der er selvfølgelig dem, som ikke længere kan overskue udfordringen pga. af alderen eller andre årsager. Men jeg tror at nogen opgiver på forhånd, hvis de ikke for kørt "tilstrækkeligt" året før. Det er lidt ærgerligt da det igen i år var muligt at få en plads uden at have kørt en eneste tur som pre-qual. Jeg vil også sige, at jeg efterhånden savner en del af dem. Jeg har kørt med og mødt siden jeg startede i 2006. Synd og skam. Men med en gennemsnits alder på den anden side af 50 vil listen kun blive længere. Heldigvis kommer der også nye til så mon ikke fremtiden tegner lyst.

Optakt

Jeg havde på forhånd planlagt at køre to serier 200-600km og en 1000km. Derudover mulighed for et par ekstra 200km. Jeg startede min sæson i starten af marts. Men jeg var alligevel lidt usikker på min form da den første 200km i Sønderborg skulle køres. Jeg faldt hurtigt fra gruppen efter vi kom ud af byen og slog mig sammen med 2 andre. På

en små blæsende dag hvor jeg i vores trio lå og trak en stor del af turen var jeg rigtig godt tilfreds med 9t 15min selvom jeg havde en punktering i starten. En god start og et lille boost til selvtilliden. På billedet holder vi en pause på en 300km. Herefter gik det slag i slag. Formkurven var naturligt stigende. Med et marathon løb overstået i slutningen af februar. Var det

langt hen ad vejen et spørgsmål om at flytte formen fra løb til cykling. Det lykkedes rigtig godt mit niveau taget i betragtning. Bekræftelsen kom midt i maj til den første 600km. Jeg kom med en god gruppe og vi fandt et godt samarbejde. En enkelt af dem fulgte med natten igennem og vi kom ind efter 25t 15min. Særdeles tilfredsstillende. Ligeledes gik det over alt forventning på 1000km. Jeg kørte igen med en god gruppe. Et passende tempo med god tid til at sove om natten. Vi kom sammen hjem lige under 60timer. Men der var også lidt mekaniske problemer. Jeg stillede til start i Melfar24 på 12timer distancen. Det gik fint trods en frisk vind. Men efter 7 timer knækkede mit styr midt over og jeg styrtede herefter. Heldigvis var det i rabatten. På 1000km knækkede navet ved den ene eger og mit hjul eksede mere og mere. Men

heldigvis kom vi forbi den ene fra gruppens hjem og hans nabo havde et ekstra hjul jeg kunne låne. I juli måned gik det ok den første halvdel. Jeg havde ferie i uge 29 og jeg udnyttede det til at køre 3x200km fra lørdag til onsdag i stigende tempo. Herefter blev moralen lidt skidt. Jeg skulle til et par fester af forskellig karakter henover weekenden. Men da jeg ikke fik trænet den følgende uge blev det weekend igen og jeg havde rund fødselsdagsfest. Det samme skete ugen efter bare med en andens fødselsdagsfest. Så med 3 weekender med rigeligt af både vådt og tørt og 3 uger med nul km på bogen var formen slået et godt stykke tilbage. Muligvis havde jeg bygget en holdning op i år om det går nok efter 2 succeser tidligere. Jeg vidste stadig godt, at det kunne lade sig gøre. Men nok ikke med så meget tid til at sove som håbet. Jeg fik rettet en lille smule op på skaden men jeg var ikke tilfreds med mig selv.

Paris-Brest-Paris

Dagen oprandt hvor jeg skulle af sted. Jeg rejste i år med bussen fra Brande da de havde teltlejr i Loudeac. Tidligere har jeg rejst med Ib Bové, men han stoppede sit foretagende efter 2011. Så efter det slog jeg til på den anden bus. Vi rejste af sted fredag først på eftermiddagen. Med opsamling ned gennem Jylland. Humøret var højt blandt alle de medrejsende. Efter ankomst til hotellet Lørdag omkring middag, cyklede vi alle mod startstedet. Her gennemgik vi cykelkontrol og afhentede vores nummer samt kontrolkort. I år var det flyttet til Velodrome National. Spændende og egentlig også et godt sted. Men der var for mange steder at skulle afhente ting. Det kan man håbe ændrer sig til næste gang. Efter det stod det mest på afslapning resten af dagen. Søndag skulle de første starte. Dem på 80 og 90 timer. Da tilmeldingen var med en ønsket starttid var det i små grupper ad gangen at de forlod hotellet. Det strakte sig over det meste af eftermiddagen indtil vi kun var os på 84 timer tilbage. Vi havde først start mandag morgen. Så Mandag morgen kl. 03.30 ringede vækkeuret og det var tid til at komme i tøj. Jeg trillede mod starten med Hans Jørgen og Johan, som jeg også havde kørt bl.a. 1000km med tidligere på året. Kl. 05 lød startskudet. Tempoet var meget kontrolleret ud af byen inden tempoet blev sat lidt op udenfor byen. Vi holdt godt sammen os tre og holdt et jævnt tempo. Da det stadig var mørkt på dette tidspunkt var det til tider lidt svært at holde sammen men det lykkedes rimelig godt. Efter ca. 55km knækkede holderen til min pumpe og jeg måtte sætte den fast med et strips. Desværre betød det også at, da jeg kom på cyklen igen og kom ud af byen var jeg sat godt og grundigt. I stedet for at køre forfølgelsesløb accepterede jeg det og tænkte at jeg alligevel ville komme på egen hånd. Desværre måtte jeg så igen passere "sletten" som jeg kalder det stykke på 6-7km efter denne by. De to andre holdt dog en tissepause hvor jeg fik lukket hullet til dem igen. Herefter fulgtes vi ad til Mortagne au Perche, hvor jeg holdte en depotpause. Her blev jeg indhentet af en dansk fem mands gruppe som jeg skulle møde mange gange. Det næste stykke gik egentlig fint. jeg begyndte dog at blive lidt mat efter ca. 200km og stoppede ved en cafe. Noget som jeg også havde som ønske i år. Der skulle være plads til flere af disse stop. Herefter gik det nemt til Villaines La Juhel 220km. Ankomst 13.45. Da det samtidig begyndte at regne, satte jeg mig ind og fik et varmt måltid. Selvom det var blevet tørvejr igen. Nåede jeg ikke mange minutter på cyklen inden det startede igen. Det fortsatte en times tid. Efter ca. 235km overhalede jeg en amerikaner som slingrede lidt. Jeg kørte et godt stykke venstre om ham. Men det var nær endt i et styrt alligevel, da han slog et godt stykke mod venstre. Til trods for at

jeg kørte i modsatte spor. Gav han mig en skideballe for at køre for tæt? Jeg svarede at det ville være nemmere hvis han bare kørte i en lige linje. Så ville det også gå hurtigere! Jeg mener det er meget tidligt, at få problemer med enten søvn eller kræfterne der slipper op i det omfang. Nå men videre det gik forbi fotograferne 300 meter længere henne. Lige inden 300km indhentede jeg afgang arrangerer Lars. Han var udgået af fysiske årsager samt vidne til et alvorligt styrt. Ærgerligt. Jeg var selv så småt begyndt at mærke noget irritere under venstre fod. Jeg kunne konstatere at min sko på et givent tidspunkt var revnet lige bag klampen. Ved kontrollen i Fougères efter 309km mødte jeg tidligere arrangerer i Næstved Per og svigersøn. De var ligeledes udgået nogle timer tidligere, vistnok grundet utilstrækkelig form. Vi vekslede minder fra Super Brevet Skandinavien 2009. Der er muligvis nogen, som vil mene, jeg var lidt for kæk på den tur. Han mente at min alder taget i betragtning burde jeg gå efter rekorden fra gennemførte PBP. Den er i skrivende stund vist nok 11 gange. Ergo ligger det tidligst 36 år ude i fremtiden. Sammenlignet med min alder af 30 år gammel, er det ærligt talt lidt uoverskueligt. Jeg tror vist bare jeg tager dem som det kommer. Igen lidt småregn efter Fougères. Men ellers ikke det vilde at berette fra denne del. Jeg kørte en god del af stykket sammen med en ny gut Allan. I Tinteniace måtte jeg et smut på toilettet hvilket var lidt trælst, da solen snart gik ned. Allan kørte videre og lidt efter gjorde jeg det samme. Jeg nåede at køre et lille stykke inden mørket faldt helt på. Da jeg havde kørt noget tid uden at have set et skilt spurgte jeg en overhalende rytter fra Puerto Rico om han havde set nogle skilte. Han havde dog ruten på GPS og sagde den var god nok. Vi sludrede lidt i 10-15min inden jeg slap ham. Det er ikke hver dag jeg møder nogen fra den egn. Herfra kørte jeg idet der følte som dagevis og jeg kæmpede en overgang med trætheden. Evig sikker på at jeg ville møde en hemmelig kontrol på dette stykke ligesom i 2011. Men det skete ikke og jeg kom endelig til Loudéac kl. 01.22. Jeg skyndte mig at stemple og så om til teltlejren. Så ellers en truckervask og i noget rent tøj. Et varmt måltid og så til køjs.

Dag 2 startede kl. 05.30 med vækning. En times tid senere var jeg så småt ved at være klar. Havde forsøgt at give min ødelagte sko noget tape. På vej ud af byen kunne jeg nyde godt af en smuk solopgang. Jeg havde svært ved at ruske gang i kroppen. Det hele følte lidt for træt, men jeg trøstede mig med, at det plejer at gå over. Der var en hemmelig kontrol efter et par timer. Det var nærmest helt rart, at få et afbræk. En hurtig sandwich og så videre igen. Det var helt rart og jeg fik tanket godt op med sandwich og drikke. Det kom aldrig helt til at kørt inden næste kontrol. Jeg var skuffet over, at de allerede var ved at løbe tør for nogle af deres retter. Det skulle dog ikke ødelægge noget af humøret. Energien var ved at komme tilbage solen skinnede. Det kunne kun blive godt. Jeg kom godt af sted og jeg fandt en rigtig god rytme. Kom fint henover den lange opkørsel til Roc Trezevel og kort efter ankomst til den lille landsby Sizun. Her er der altid liv og glade dage på torvet med cafeer. Jeg tog et cafebesøg mere her. Alt i mens jeg nød tilværelsen. Videre på ruten drejede man kort efter af, for at begynde vendesløjfen. Her fik jeg en englænder på slæb. Det gik i et pludseligt rasende tempo. Det holdt hele vejen til Brest. Turen over den nærmest ikoniske bro vækker altid en speciel følelse når man kører og spejder ud over bugten. Stempelstedet var flyttet tilbage til samme sted som i 2007. Det virkede bekendt, så det bilder jeg mig i hvert fald ind. Efter endnu et solidt måltid var det tid til at komme videre. Da jeg nåede tilbage til stedet for sløjfens begyndelse. Kørte jeg i lang tid og mødte ryttere på vej ud. Nogle af dem også på 90timers grænsen. Så de er enten bagud eller lige på grænsen. Nogle af dem med sikkerhed bagud. Jeg ved der er nogen som kørte igennem velvidende at de var faldet for tidsgrænsen. Det er immervæk også et tegn på respekt overfor løb. Tilbage i Sizun holdt jeg igen ind på en cafe. Der går jo trods alt mindst 4 år før jeg sidder der igen. Der var blevet lidt overskyet så det blev ikke et langt stop. Heldigvis kom solen igen efter passeringen af Roc Trezevel. og 10km før Carhaix

Plouguer kom en kamera motorcykel og fulgte mig et par kilometer. Det var nærmest som at være professionel. I Carhaix var der nu helt udsolgt af varmt mad. Så det blev igen til et par sandwich. Det er ikke godt nok. Specielt med tanke på at der stadig lå en del bag mig. Videre ude på ruten var der ikke meget sollys tilbage at køre. De veje som jeg havde været for træt til at mærke om morgenen kunne i den grad mærke på turen tilbage. I lyskeglen fra min forlygte kunne jeg adskillelige kilometre, se angiveligt nyt asfalt glattet ud med kæp. forfærdeligt underlag. Det hjalp ikke situationen at min tape løsning ingen effekt havde. Så da jeg efter det som følte som en evighed. Endelig kom tilbage til Loudeac, var jeg mildest talt lettet. Efter samme rutine som natten før var jeg klar til at sove omkring kl. 01.30.

Vel vidende at jeg var blevet sat agterud af de øvrige fra bussen så havde jeg insisteret (mest over for mig selv) på at sove 5 timer. Så kl. 6.30 startede en ny dag. Af samme årsag sagde jeg også at de ikke skulle vente på mig når bussen stoppede i Mortagne au Perche. Jeg fandt noget compeed i min taske som jeg plastrede min fod ind i. Da der ikke længere var nogen sovende var det lettere snakke med dem omkring lejren. Det omfattede også nogle nordjyder som var rejst i lidt mindre skala. Men ikke desto mindre hyggeligt at få en snak en gammel ven fra 2007, Jørgen. Han skulle have kørt med begge sine sønner, men var blevet skadet kort før turen. De var dog med og var et sted længere fremme stadig ved godt mod. Igen havde jeg svært ved at finde rytmen denne morgen. Jeg fik kæmpet mig til Tinténiac KL. 11.30. Men jeg nåede ikke langt ud på ruten før jeg fik problemer med at holde mig vågen. Jeg fandt et godt sted at ligge og fik 45min på øjet. Det hjalp. Nu mærkede jeg energien komme lidt efter lidt. I alle tilfælde som man kan mærke det efter ca. 900km. I Fougères var det ved at hjælpe på det. Jeg fik købt mere compeed til at supplere med på foden. Det hjalp. Jeg fandt også en cafe det solgte Europas ringe frankfurter. Men jeg skulle så absolut have et par stykker. De steder hænger ikke på træerne dernede. Jeg følte mig bedre og bedre kørende. Jeg var ikke længere generet af skoen og kunne træde uden at kompensere ved en skæv stilling. Det var en lettelse. Det næste sted på ruten var et legendarisk pandekagehus. Det var gratis ligesom så mange andre boder langs ruten. Men de beder om at man sender dem et postkort som de så hænger op en planche. Super godt koncept og rigtig fedt at se nogle af de postkort der er blevet sendt gennem årene. En ting jeg nok også skal få gjort. Naturligvis fra min lokale egn. Jeg kørte videre med en mærkelig følelse af primitiv glæde ved at få en kandekage- Men samtidig ærgrede jeg mig over at jeg ikke havde stoppet i '07 og '11. Når det så er sagt så er der jo ingen grund til at græde over spildt mælk. Videre det gik. Jeg nåede Villaines la Juhel i rimelig tid før solnedgang. Jeg ville gerne have et sidste varmt måltid. og gik mod Spisesalen. Der var en kødrand af folk, men ikke en eneste af dem i køen var cykelryttere. Det hjalp på det, da ryttere har første prioritet og deres egen kø. Hvis det ikke var fordi, der gik lige lovlig meget snak i den under maden med andre danskere, kunne jeg have været hurtigt af sted igen. Men der skal jo også være plads lidt hygge undervejs. Godt på vej videre, blev det efterhånden småt med sollyset. Men modsat de andre nætter var det usædvanligt lunt. Jeg blev ved at måle plus 20 grader et godt stykke tid efter solnedgang. Jeg klager ikke men det blev lidt lunt i den udleverede vest. Det gik overraskende let med at holde hovedet frisk. Af samme årsag var jeg angiveligt mere frisk ved ankomst til Mortagne au Perche end gennemsnittet fra bussen. Jeg endte godt nok med at spille en times tid ved bussen. Men nu var det jo lige så hyggeligt. Da jeg endelig ville videre, begyndte det at støvregne. Typisk. Jeg lod mig ikke kue af det og kørte ufortrødent videre. Men ca. 40km ude blev jeg igen så træt at jeg måtte lægge mig i vejkanten. Der var ophold i byerne så jeg tog det ikke så tungt. Men jeg nåede kun 15-20min på øjet inden det dryppede igen. Regnen gjorde dog at jeg kunne holde mig vågen. Således nåede jeg til Dreux kl. 06. Jeg havde dog fået nok af mørkekørsel så da jeg havde hentet noget at spise og drikke fandt

jeg en håndfuld danskere. Bl.a. de fortabte sønner fra Hjørring. De var dog en anelse mere træt end mig. Men alligevel med godt humør. Det er immervæk noget af det vigtigste. Vi sad nogle stykker og snakkede og aftalte det videre forløb mod Paris. Vi aftalte at følges 4 mand de sidste 70km når solen var stået op. Men da alle ikke var lige hurtige i optrækket var det næsten kl. 08 at vi fortsatte. Da den ene af os ydermere blev ramt af en punktering skød jeg en hvid pil

efter at afslutte inden kl. 11. Så ville jeg hellere have selskab. Som om det ikke var nok begyndte det at regne netop som vi var klar til at fortsætte. Det stoppede ikke før vi var i mål. Der var en rimelig kupering på sidste etape. Men jeg syntes vi var gode til at støtte hinanden samtidig med at vi lavede sjov med hinanden. Det var rigtig godt og gjorde utvivlsomt at vi alle havde en meget bedre tur i regnen end vi ellers ville have haft. Da vi nåede til forstæderne kunne jeg se at tiden så fornuftig ud og jeg begyndte ubevidst at køre en smule stærkere. Sønerne stoppede for at tage jakker af så de kunne køre i mål i den danske trøje. Jeg fortsatte sammen med den fjerde mand, Jakob. Vi nåede lige præcis ind kl. 10.55. Så dermed opfyldte jeg min forudsigelse alligevel med at komme i mål mellem kl. 10-11 torsdag formiddag. Nu kunne jeg først rigtig slappe af og snakke dem jeg nu måtte møde. Det lykkedes mig også endelig at få byttet mig til den Canadiske trøje. Den har jeg ønsket mig siden 2007. Efter knap et par timers hyggesnak mente jeg at det var tid til at tage tilbage til hotellet. Efter et velfortjent bad lagde jeg til rette samtidig med at min værelseskammerat Steen kom tilbage også. Vi faldt begge hurtigt i søvn. Ved et rent tilfælde vågnede jeg 2min før vi skulle mødes til fællesmiddag. Så lettere klatøjet gik jeg ned i restauranten. Der var som altid god stemning og snakken på kryds og tværs om turen og de individuelle oplevelser. Der var også en lille hyldest af Arne Brændemose, der som den eneste i vores bus har gennemført 7 gange. Den gode stemning fortsatte dagen efter i bussen. Det selvom der ofte kan forekomme en mere træt og afslappet stemning.

Så hvad nu. Cykelsæson sluttede for mit vedkommende her. Ligesom den plejer. Minderne titter en gang imellem frem inde på lystavlen. Jeg har nok lært i år. At selvom det er tredje gang en tur skal køres. Så skal jeg passe på ikke at tage for let på opgaven. Det gjorde jeg heller ikke i år på nær lige 3 uger i juli. Før det var jeg i mit livs form. Hvor meget det så end siger. Men lige så godt det går det ene øjeblik lige så hurtigt kan det falde sammen hvis man ikke tager sig sammen. Jeg har stadig planer om at skulle stå klar om 4 år ved velodromen i Paris. Til den tid husker jeg forhåbentlig den lektie jeg har lært år. Taktikken tager jeg, som det kommer. I sidste ende er det jo kun for sjov.